

* * *

Koridorda terliklerini giydi. Hoppa ortalıkta yoktu. Tekelleri buzluğa koydu. Elini soğuk suyla yıkadı. Temiz bir fanilayı yırtıp ilkel bir bandaj yaptı. Hoppa kulübesinde de yoktu. Uzun ve dar koridoru yürüyüp yol üstündeki banyoya girdi. Sararmış küvete, çamaşır sepetinin içine ve klozetin arkasına baktı, yoktu. Bitmiş tuvalet kâğıdının silindir kartonunu ceketinin cebine koydu. Mutfağa dönünce çöpe atmayı planlıyordu. Yatak odasına girdi. Kapağı açık dolaptaki giysileri eşeledi. Başköşeye koyduğu, sırtında Mehmet Çakır yazan 10 numaralı Gençler formasının altına bile baktı, yoktu. Yatağın altına eğildi. Ara sıra buraya saklanmayı severdi. Yok. Heyecanlandı biraz. Kapıyı çekip gitmiş miydi yoksa? Salona girdi. Üçlü koltuğun arkasında gördü Hoppa'yı, duvarın köşesine büzülmüştü. Başkomiseri görünce öfkeyle homurdandı, başını öbür tarafa çevirdi. Küsmüştü.

Mutfağa gidip marulları yıkadı. Tekel'i açarken elindeki acıyı fark etti. Hoppa'nın tuvalet kabı boştu, suyunu da içmemişti. Salona döndü. Marulu ve suyu önüne koydu. Tek-

li koltuğuna oturup televizyonu açtı. Sesini kıstı. Hoppa marulla suya bakmamıştı bile. Zaping yaparken Tekel'e yüklendi. Yeşil bir saha görünce durdu, golf maçı olduğunu anlayınca değiştirdi. NTV'de tekrar durdu, hayvani bir belgesel vardı. Daldan dala atlayan çam sansarlarıyla alakalı bir şeydi. Sincaplarla ve kuş yumurtalarıyla beslenen bir hayvandı. Büyük Kedilerin Günlüğü'nde olduğu gibi kovalama, gırtlaktan dişleme, mideye indirme gibi aksiyonlar olmadığı için pek sarmadı. Ama yine de diğer programlardan iyiydi işte. Bir duvar yazısında dendiği gibi, insanları tanıdıkça hayvanları daha çok seviyordu.

Haliya uzandı, yüzünü Hoppa'ya döndü. İlgı gösterirse, Hoppa'nın marulları yiyeceğini zannediyordu. Tekel birasına yüklendi. O bitince ikinciye almak için mutfağa gitti. Mutfakta, bir şey daha yapacaktım ama unuttum, hissine kapıldı. Kırmızı gözlü beyaz şeytan, Behzat Ç.'nin bira almaya gittiğini görünce yemek kabına yanaştı, marulları kemirdi biraz. Selami Kartal'ın pet shopundaki arkadaşlarını düşündü. Yan kafeste kalan şerefsiz bir İguana yavrusu vardı, gece olunca dilini uzatır, korkuturdu kendisini. Yine de buradaki yalnızlığından iyiydi işte.

Behzat Ç. kendi yokluğunda Hoppa'nın marulları kemirdiğini anlamamıştı. Yaktığı 216 dudağına yapışmış, ince bir deri koparmıştı. Naylonunu sıyırđıđı paketi Hoppa'nın önüne koydu. Hoppa 216 paketine de burun kıvırdı. Telefon çalmaya başladı. Behzat Ç.'ye kalsa, önemli bir şey olsa cepten ararlar felsefesiyle hareket eder, kulaklarını tıkar, telefonu açmazdı. Hoppa korkup viyk viyk etmeye başlayınca ahizeyi kaldırdı.

"Alo! Bahattin Ağbi! Alo!"

Yine o sinir bozucu tiz ses.

"Bak böyle olmuyor, benim de ödemelerim var. Zor durumdayım Bahattin Ağbi."

Ahizeyi hırsıyla çarptı. Sadece elleri değil, gördükleri de titriyordu biraz. Eşyalar çizgilerini kaybetmesin diye Tekel'e yüklendi. Sürekli bir felaket beklentisiyle yaşıyordu. Sanki her an dünya başına yıkılabilmemiş gibi, en çok da kapı ve telefon çalışmalarında hissediyordu bunu. Telefon tekrar çalmaya başladı. Bu sefer hiç bekletmeden açtı. Karşı taraf yılmamıştı.

“Alo. Neden konuşmuyorsun Bahattin Ağbi?”

Sessizlik. ‘Allah belanı versin,’ demekti.

Ahizenin öbür ucundaki tiz ses isyan etti: “Allah belanı versin Bahattin Ağbi! Batırdın beni! Haram zıkkım olsun o para!”

Küfür etmek üzereyken dilini ısırıldı. Sen konuşma konuşma, ondan sonra yanlış telefona cevap ver. Ahizeyi kapatıp telefonun fişini çekti. Aynı anda kapı zili çaldı.

Sarhoş polisle topal tavşan, yattıkları yerden, korkuyla birbirlerine baktılar.

* * *

Bir gözünü nişan alır gibi kapatıp diğerini kapı deliğine yasladı. Bahar. İnanamadı bir daha baktı. Kapıyı aralamadan önce tereddüt etti. Bahar zili bir daha çaldı. Kapı aralandı. Eşiğin iki yanından birbirlerine baktılar. Bu o kadar eski bir öyküydü ki yeni sayılırdı. Yirmi beş küsur yıl önce, Behzat Ç. polis akademisine girdiğinde ayrılmışlardı. Sonra ikisi de evlenmiş, boşanmış, arada da çocuk sahibi olmuşlardı.

Bahar'ın girmesi için kenara çekildi. Kapı yarı aralıktı, salondan gelen ışıkla apartman boşluğundan gelen ışık koridorda tuhaf bir ortalamayla birleşiyor, duvarlarda boylarından büyük gölgeleri çıkıyordu.

Bahar, “Beni neden takip ediyorsun?” diye sordu.

Hoppa salondan topallayarak çıkınca Behzat Ç. ona pis pis baktı. Hayvanda özel hayata saygı diye bir şey yoktu.

“Tavşan mı besliyorsun?”

Behzat Ç. yutkundu, öksürdü. Çok hazırlıksız yakalanmıştı. Geleceğini bilse ses talimi falan yapardı. Bahar’ın adresini nasıl bulduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Kendini zorlamana gerek yok. Konuşmadığımı biliyorum.”

Nereden biliyorsun, nasıl, kim söyledi... Kulağın arkasında, tokadan kurtulan saç a baktı. Yanağa düşen perçeme, hafif çatılmış ince kaşlara. Hatta ense kıvrımına dokunmak istedi bir an, güç zapt etti titrek ellerini. Aynı anda keder duydu ve sevindi. Bahar elini uzattı, başkomiserin yüzünde gezdirmeye başladı. Burun kırığında durdu biraz, ortak geçmişin ağırlığıyla, sevgiyle; hile hurda yok. El, alnındaki çizikte durdu.

“Takip etmeyi bırak lütfen.”

Bahar, gitmek için bir adım geriledi, eli kapı kolundaydı. Bir nefes kadar yakın ama dokunması imkânsız olduğunda, tam giderayak, bir kadının birdenbire güzelleşivermesi, başkomiser bunun da bir nevi cinayet olduğunu anladı. Bahar gittikten sonra şöyle bir çevresine göz attı. Aylar sonra ilk defa evi bok götürdüğünün ayırımına vardı.

* * *